

Calatorie in Italia

Scris de Ninel Ganea
Marți, 29 Iulie 2014 21:39

În Assisi, pe terasa unei cafenele din piața centrală, un călugăr franciscan rotofei savurează liniștit un pahar mare de bere. La celelalte mese sunt tineri veseli și galagiosi, ca în orice oraș italian; monahul nu pare deranjat nici de companie, nici de privirile curioase ale unor turiști. Sta calm, are o detașare asiatică, cu toate că paharul din fața lui e destul de concret.

La câteva sute de metri, înspre catedrala Sf. Francisc, un alt călugăr, la fel de implinit și sigur pe sine, își face selfie-uri cu pelerini nonconformiști. Apoi, se sprijină metodic de un stâlp, închide ochii și se răsfață în razele soarelui. Nu-mi dau seama ce vrea să facă mai exact dar, după ce îl urmăresc puțin, realizez că se bronză. Lumea se holbează la el în trecere, dar monahul suspendă pentru moment sedintele foto improvizate. Când intru în biserică, mă ameteste dute-vino-ul oamenilor, astfel încât aproape uit să remarc slujba.

Afara e cald și turismul religios da semne de epuizare. O româncă, vânzătoare la un magazin de suveniruri, plin de kitsch-uri, ca toate magazinele de suveniruri, se plânge de scăderea afacerilor, față de anii trecuți. "Oricum, e mai bine ca în România", spune ea și nu încerc să o contrazic.

La un restaurant cochet, dar cu o mâncare proastă, un chelner, țigan originar din București, îmi ține ad-hoc, fără multe introduceri sau invitații, o lecție de filozofie politică și culturală, încheiata astfel: "200 de ani și tot nu ne ajunge astia din urmă!". Îi uraste la fel de energic și pe italieni și pe românii (aflați acum la putere) și e greu să-ți dai seama cum i-ar plăcea să trăiască.

Din Bologna, "învățată", "grasă" și "rosie", nu cred că a mai rămas decât ultimul atribut și asta în special din cauza comunistilor care au dominat orașul după război. Clădirile, decrepite azi, au pierdut mult din rosul care le făcea odată faimoase. Vopseaua și tencuiala, câte mai sunt, au cunoscut în mod clar vremuri mai bune; zidurile miros a urină și mușcăi, iar peste tot starea caselor îți da impresia unui oraș aflat aproape de putrefacție. Dar locuitorii nu par în niciun fel

deranjati si isi continua nestingheriti "la dolce vita". Alearga de colo colo pe biciclete, gesticuleaza din greu si se bucura de orasul lor insalubru.

In Piata Verdi, punctul traditional de intalnire al studentilor si zurbagiilor comunisti, decadenta locului imi lasa senzatii mixte: stupoare si mila. In miezul zilei, pe jos e voma cat cuprinde, iar gastii de fete si baieti alcolizati bine urla diverse lozinci. Am noroc ca nu prind nicio manifestatie sau revolutie, dar, oricum, zona e mult prea anarhica asa ca o parasesc pentru perimetre mai burgheze.

Fug de necuratu' si dau de ta-su! In Piata Maggiore ma izbesc de o intrunire a Greenpeace, dar numarul participantilor nu depaseste cateva zeci. Un organizator vorbeste la un megafon, insa nici talentul, nici subiectul, presupun, nu il avantajeaza, iar lumea se indeparteaza rapid.

La mica distanta, tot in piata, un ansamblu muzical repeta cateva partituri contemporane, care-mi urla-n cap. Ma asez cuminte pe un scaun si incerc sa-i dau o sansa, dar combinatia de caldura, praf si sunete cacofonice se dovedeste prea puternica. Ii las in plata Domnului si caut sa gasesc o trattorie cu mancare decenta.

In taxi obtin o recomandare din partea soferului care imi spune ca la Bologna se mananca peste tot bine si e greu sa dai gres, mai ales daca ceri tortellini. Mie imi plac ravioli, dar taximetristul ma pune la punct rapid zicandu-mi ca aceia sunt specifici pentru Rimini: "Niodata nu au ce sa caute la Bologna". Imi place si ma distreaza patriotismul pastelor, mai ales in epoca fast-foodului si a globalismului multicultural, dar restaurantul pe care l-am ales nu ma face, din pacate, sa visez. O veche carciuma de familie, frecventata de localnici, fara meniu turistic si cu o atmosfera cam salcie. Punctul de atractie il constituie un televizor mare la care se difuzeaza un show american cretin. Chelnerul isi face treaba bine, atunci cand nu se hlizeste la poantele emisiunii, dar, la final, mancarea nu depaseste decenta. Pastele umplute, facute manual, sunt cam groase, lasagna e prea uleioasa, iar desertul un pic uscat. Paradoxal, legumele prajite rapid, servite ca un aperitiv din partea casei, se dovedesc a fi cele mai bune.

La Bologna iti poti da imediat seama de ce hipsterismul e mort. Cand vezi batranei dichisiti, cu maiouri largi, raybani la ochi si conversi in picioare, pedaland triumfatori, ti-e clar ca hipsterismul a devenit mainstream. Nu incerc sa-mi dau seama ce e in capul lor, dar unul din avantajele vacantei e ca refuzi sa iei lucrurile foarte in serios. Asa ca prefer sa raman cu amintirea mult mai familiara si mult mai placuta a doi pensionari imbracati cu gust, care isi vorbesc pe indelete intr-o piata dintr-un oras vechi (Spoleto, sa zicem), in timp ce sorb cu atentie un digestiv si mananca o inghetata. Sau cu aceea a unei doamne trecuta bine de prima tinerete, eleganta si bine-dispusa, care in fata unui hotel din Urbino, mi s-a adresat candid, fara alta introducere, "Che bella giornata!", in timp ce eu ii admiram naturalitatea si ii invidiam cheful de viata tipic meridional, avand ca decor peisajul dealurilor din Marche.